

BIBLIOTECA

NORD

Nr. 2, MAI '96

Revista elevilor Grupului Scolar „Mihail Sadoveanu” Borca – Neamt

CLIFE CU LUMEA

- Un hangar plin de prozi e urechea
ce ascultă la usa în care dorm cărți.
Bunicul a murit oia deoreme
sunt tata a mai stat
un an în război
ca veți ati fost cindva, frunzelor,
am văzut la cinematograful
un film despre voi:
1930 ni Sarah Bernhardt.

Aurel
Jumitrescu

Din cuprins:

- „Biblioteca din nord” pentru fii săi
- Dialog imaginar
- Dintre sute de catarge
- Convorbiri duhovnicești
- **BARJAVEL – BORCA**
- Interviuri
- Proză
- Umor

DE LA BUNA CUVIINȚĂ LA ECONOMIA DE PIAȚĂ

Cel mai adesea, oamenii uită de tipologii, își creează doar o atmosferă, ba chiar un sentiment rudimentar de a fi „delicați” cu cei din jur, vis -a - vis de ideea acceptării integrării într-o lume democratică.

Și se uită, din păcate, cel mai fidel argument al identității morale a tinerei generații. Argument care nu poate fi definit fără a ține cont de factorii civilizatori, morali, poziționali, educaționali.

O veche butadă englezească spune: „Buna cuviință nu costă nimic și cumpără orice”. Și nu de puține ori o evocăm, le-o amintim semenilor noștri.

Trăim într-o împărăție a formării și educării spiritului tânăr, civilizată, corect, loial unde „dascălul” e călăuză idealurilor generațiilor.

Indiferent de locul unde ne aflăm, regulile universale de comportament există. Deci și în școală. Ele implică o ținută morală și o anume prezență fizică, bazate pe respect reciproc. Inutil, unii, bântuiți de „convenții estetice” se străduiesc să capete „lustru” din dorința de a da valoare personalității lor, dacă profilul lor interior, fondul moral e șubrezit de manifestări contradictorii.

O anume aristocrație de stradă, de boutique, o anume aparență pe care tinerii vor s-o afișeze e în incompatibilitate cu „regulile” morale ce le definesc personalitatea lor. Ei uită, vai cât de des uită că în jur sunt părinții, colegii, dascălii care-i observă, care le pretind o anume „etichetă” a elevului.

Chiar dacă sunteți „occidentali”, generație-n plete și blugi, brățări, lanțuri, cercei, nimic nu vă poate opri să fiți buni, morali, modești, demni de calitatea de elev.

Cu firescul bunei-cuviințe, bunei credințe – bine intenționat de dascălii noștri, de părinți, veți fi demni de izbândă, de prestigiul și respectul celorlalți.

Ileana Budăi

NUMĂRUL 2

Și era iarnă, cu zăpezi ca în povești, și copii, și colinde, și pentru a 1996-a oară, Pruncul Sfânt se năștea în ieslea din Bethleem.

Și-a fost primul număr al revistei, cu bucurii, dar și cu mici dezamăgiri, dar și cu speranțe că numerele viitoare vor fi un urcuș în calitate.

Și e primăvară, și cavalerii-ghiocei au câștigat TURNIRUL cu nemiloasa iarnă, și e din nou bucurie!

... Și e al doilea număr al revistei. Și e un nou început..

Prof. Cătălin Coșula

„BIBLIOTECA DE NORD” PENTRU FII SĂI

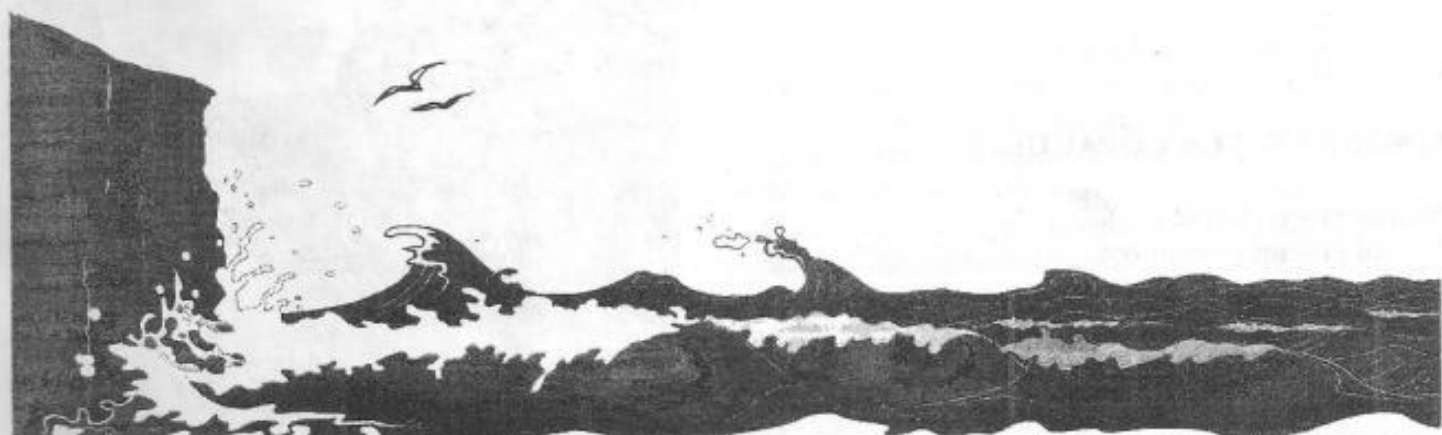
„Loialitatea am învățat-o de la munți... restul e balcanism”.

„Viața unui om nu e întotdeauna în el, cel mai des la picioarele lui. Important e să nu trăiești cu viața la picioarele tale.”

„Lucrurile care ne sperie inițial, pot lua forme fascinante ale revelației”.

„Cărțile m-au predispus și la concerte în care instrumentiștii își schimbau, pe ascuns partiturile și dirijorul nu observa.”

(Aurel Dumitrașcu, Din corespondență)

Din întâmplare

Din întâmplare într-o seară
o inimă amară
mergând pe drum.
Din întâmplare, într-o seară
un suflet gol
mergând pe drum
Din întâmplare, într-o seară
Mă trezisem
mergând pe drum.

Aura, X C

A 27-A ZI

Am plâns zile și nopți
la picioarele mele se prăbușise lumea
Abia într-a 27-a zi mi-am revenit
și-am început să semăn cuvinte,
cuvinte de viață.

Magdalena Nițuc, X C

PRIVESC ÎN LUME

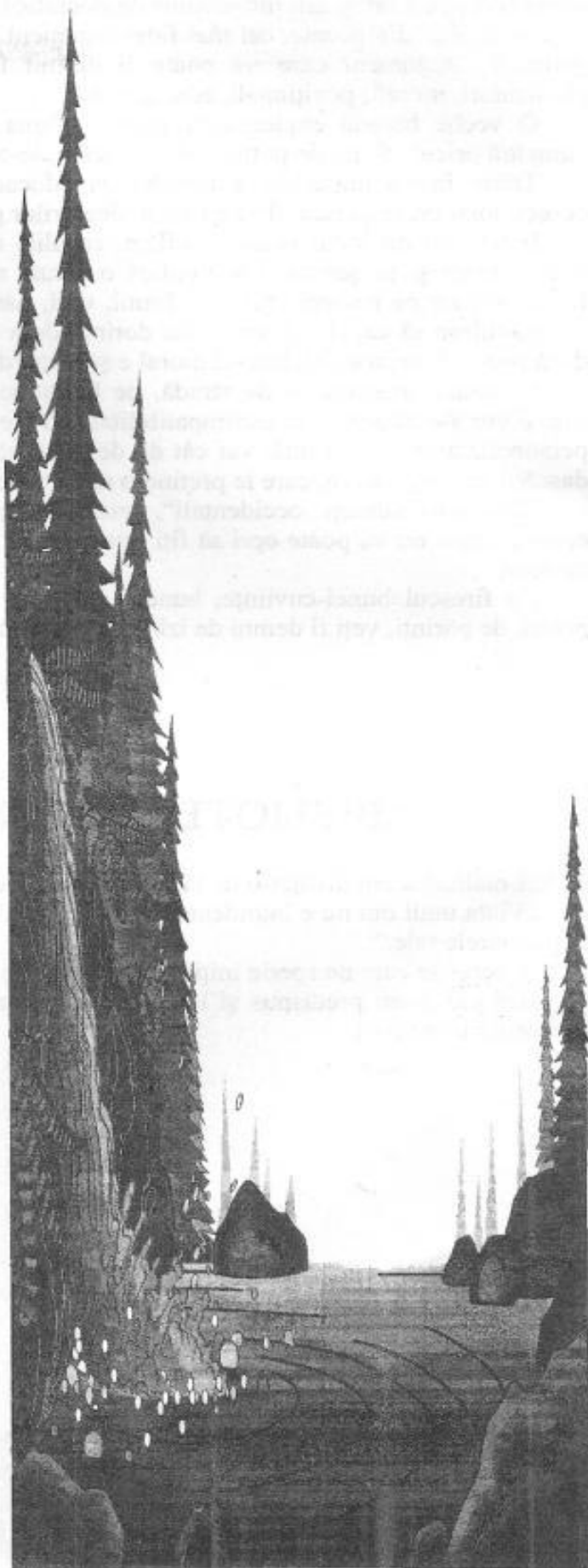
Privesc în lume
și văd cum oamenii își fac iluzii despre fericire
despre nefericire
Aș vrea să am fericirea sau nefericirea în față: să
știu.

Mihai Tătaru

SINGURĂTATEA COPACULUI

Numai el – o statuie
Numai el – un monument
Numai el – când frigu-l bate
Numai el – e nemișcat

*Oana Andreea Păcu
clasa a VI-a*

CUVINTE BLONDE LA MASA TĂCERII

Dialog imaginar la sărbătorirea lui Nichita Stănescu

„În dulcele stil clasic“, pe 31 martie 1996, „necuvintele“ lui Nichita ar fi împlinit 63 ani.

„Necuvinte“ care vin să salute (pentru a câta oară?) descătușarea „sabaso-alpină“ a poetului tânăr și blond, ascuns în vecia închipuirii.

AUREL DUMITRAȘCU:

– Bună ziua
domnule Nichita Stănescu
am auzit că vi se învârte casa
ca un titirez.“

NICHITA STĂNESCU

– „Sunt bolnav. Mă doare o rană
călcată-n copite de cai fugind“.

A.D. – „Toți știu cântecul dulce al Morții
și eu îl știu“.

N. S. – „Poate că sunt mult pre aproape ca să
mă vezi

Dor și aceasta e altceva decât nimic“.

A.D. – „Ce zici de un ceai?!“

N.S. – „Te aud și ce să fac eu,
chiar dacă te aud, ce să fac eu,
eu ce pot să fac?“

A. D.: – „Omul e marginea de cer în care
stelele plâng.

Pământul e numai cuvânt.“

N.S.: – „...Tu nu știi că vorba arde,
verbul putrezește!“

A. D.: – „E destul să mori
altceva spune-vor oamenii despre tine“

N.S.: – „În curând n-am să mă mai compar cu nimic,
n-am să mai mișc din brațe, din picioare,
iar cuvintele mele
nu vor mai semăna cu niște frunze“

© Fotografie: Cornel Miftode

A.D.: – „Anul în care mori e anul cel bun
L-au așteptat și alții. S-au rugat
pentru el, au vrut să ți-o ia înainte
însă tu ai ajuns liniștit în inima lui“

N.S.: – „Astăzi sunt fericit!

Oare m-am născut?

Oare am murit?

Astăzi sunt fericit!“

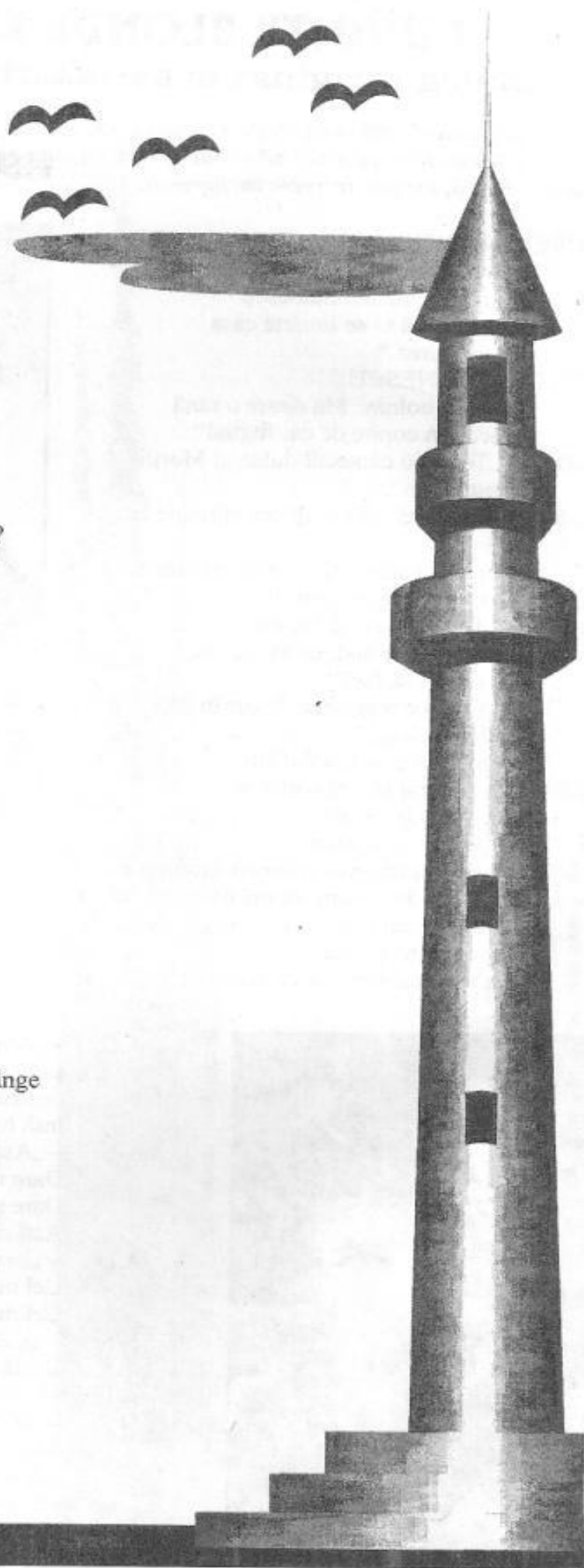
A.D.: – „În ce mă privește, n-a fost greu cu abecedarul
Cel mai greu înveți cuvintele fericite, cele fugite din cărți
Cel mai greu te obișnuiești cu sentimentul că ești viu.“

N.S.: – „Ce bine că ești, ce mirare că sunt
Două cântece diferite, lovindu-se, amestecându-se“.

A.D.: – „O prietene cum este albastrul tău?“

N.S.: – „E făcut să mă domine neîntregul
medalie bătută doar pe-o parte,
zilele care încep după-amiaza și
sfârșesc după-amiaza,
fără să continue mai departe“.

- A.D.: – „A fost arestat un cireș
pentru exuberanța florilor sale
sentința se va da astăzi,
nu există amânări pentru moarte!“
- N.S.: – „Se poate stinge pocnind ca un bec
și-această secundă știută,
Poate rămâne ca la înec
deasupra-ne apă stătută.“
- A.D.: – „E un an de grație“, ziceau teii
„domnul dali e dispus să cumpere
două furtuni de la noi“
- N.S.: – „Eu mergeam înaintea lui, eu mergeam
înapoia Lui,
Pluteau deasupra lui,
încât toți mă credeau că sunt el
chiar și eu credeam că sunt el.“
- A.D.: – „Cine mizează pe noi?“
„pe pământ numai heruvimii și
boii-s cuminți...“
- N.S.: – „Cum aș putea să-ți spun întregul adevăr?
Ce-aș mai avea atunci de vorbit cu mine?“
- A.D.: – „Îmi strigi la ușă: mori și tu într-o
zi mor și femeile. Da, zic, nu poa'să fie
altfel.“
- N.S.: – „Am gândit un mod atât de dulce
de a se întâlni două, cuvinte,
încât în jos
înfloreau florile
și sus
înverzea iarba.“
- A.D.: – „Nu am nici un post scriptum
La acest capăt de petec
dar continui mirarea de care se bucură
numai pribegii!“
- N.S.: – „S-ar putea, înalt cum este
cântecul, unul,
Să fie la urmă...“
- A.D.: – „Voi muri într-o duminică dimineața
Când vei intra în bibliotecă n-ai să mai
vezi privighetorile moțând. Un firicel de sânge
(atât) ca ieșit dintr-o carte. El va vorbi.“
- N.S.: – „Să nu-l credeți pe poet când plânge
Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui
El plânge cu lacrima lucrurilor
Poetul e ca și timpul
Mai repede sau mai încet
mai mincinos sau mai adevărat“

BISEREA ȘI ȘCOALA. SIMBIOZA

© Fotografie: Ovidiu MURARU

„Mama și fiica“ cum s-ar zice. Mama născută în lumina și spiritualitatea Bizanțului prin cuvântul Sfântului Apostol Andrei, bătrâna acum de aproape 2000 de ani. Fiica și ea destul de înaintată în vîrstă. Născîndu-se în „cămările“ ei, fiica le-a dereticat vreme îndelungată, cu grijă. E drept, ca fiică, era subordonată mamei, fiindcă mama era demodată și acorda fiicei sale toate libertățile ca să-și ducă la îndeplinire scopurile pentru care mama însăși o adusese la viață. O dependență morală a străjuit raporturile dintre ele. Pînă la o vreme.

Însă, cînd raporturile fiicei și-au pierdut caracterul lor moral, spre durerea mamei, fiica i-a întors spatele. S-a socotit mai tînără, mai deșteaptă, ba chiar savantă, iar pe mama a criticat-o numînd-o analfabetă, pe ea care vorbea și grecește și latinește și cunoștea bine limba poporului pe care l-a ajutat la naștere și l-a purtat prin veacuri, încredinșîndu-l în mîna fiicei

emancipate. Ba a acuzat-o de obscurantism, pe ea care era lumina lumii. Nemaștiind de Dumnezeu, copiii nu mai ascultau nici de părinți, nici de dascăli.

Marea majoritate se mulțumește să meargă la școală pentru o notă de trecere pe care profesorul este pus în situația de a o acorda. Emulația, dacă mai există, se mulțumește cu cîteva elemente din clasă, marea majoritate a constituit (și constituie) un balast pe capul profesorilor.

Cum, în cîteva decenii ajunseserăm păgîni, în cîteva zile din Decembrie 1989, cerul ne-a făcut din nou creștini, ne-a rebotezat cu sîngele martirilor!

Încet, dar sigur, simbioza renaște. În condiții de colaborare, învățătorii și profesorii, cu bruma de pregătire pe care o au în domeniul religios, dar înzestrați cu fondul ancestral al religiozității din ființa lor, își dau mîna în aceleași săli de curs în interesul de azi și de mîine al unui popor născut creștin și care nădărduește să moară creștin; pînă să moară însă, mai are de îndeplinit idealuri demne de numele de roman.

În acest sens, se înscrie și apariția acestei reviste a Liceului din comuna Borca. Iar din „pagina creștină“ a acestei publicații, făcîndu-se ecoul acestei dorite simbioze, va vrea să se hrănească spiritul cu frumusețile valorilor creștine, o pagină deschisă oricărui tînăr creștin care va simți și va scrie în lumina spiritualității ortodoxe.

Saluțînd și felicitînd pe cei ce au avut inițiativa acestei apariții editoriale de pe frumoasa vale a Bistriței, îi asigurăm în limita posibilităților, de sprijinul moral și material al nostru, promișînd că le vom fi alături, atîta timp cît revista va promova o cultură creștină, o cultură sfîntă, de care avem atîta nevoie.

Dumnezeu să binecuvînteze acest început!

Preot. prof. N. Cojocaru

ROKY ȘI KARINA

Sînt oameni care nu văd în animale decît simple necuvîntătoare. Doar cei care le iubesc își dau seama de inteligența și devotamentul lor.

În urmă cu cinci ani am adoptat o cățelușă părăsită de stăpînul ei. Am îngrijit-o și în scurt timp am devenit bune prietene. Mă amuză și acum felul caraghios în care ciulește urechile sau cînd rîde.

Din prima ei generație de pui am oprit o cățelușă la fel de simpatică, cu un botic mic, negru și delicat, cu ochii conturați parcă ar fi machiată.

În ciuda multor proteste le-am lăsat în această iarnă friguroasă să doarmă în fața ușii. Deseori le găseam, dimineața, strînse una în alta pe un culcuș format din preșuri, pantofi și tot ce mai găseau prin împrejurimi.

La un moment dat mi-am dat seama că amîndouă vor avea pui. Cînd a venit sorocul, cățelușa cea tînără a dispărut. Am dat de ea a doua zi, pe un ger cumplit, într-un mic coteț părăsit, încolăcită în jurul a patru făpturi micuțe care scînceau de foame.

După o săptămînă a dispărut și celaltă. Se ascunseseră sub o stivă de lemne, dar eu am dus-o într-un alt coteț, e drept mai mare și mai șubred decît primul. Acolo a dat naștere la patru pui din care doi au murit în scurt timp.

Eram în luna martie și zilele geroase nu se terminaseră încă.

Într-o dimineață, voind să hrănesc cele două familii, am constatat că în cotețul cel mare nu mai era nimeni.

Instinctul de supraviețuire și dragostea

pentru puii lor, le-a determinat pe cele două „mămici“ să se adune în culcușul cel mai sigur, mai solid și mai călduros.

Noaptea dorm amîndouă cu spatele spre exterior oferind în mijloc un spațiu călduros pentru cei șase cățeluși.

Ziua, în timp ce una rămîne să-i încălzească și să-i alăpteze, celaltă aleargă la ușa mea, zgîrîie cu lăbuțele, semn că îi este foame, mîncă în grabă și se întoarce la coteț. După puțin timp apare celaltă și istoria se repetă.

Acum puștii au crescut, au o lună. Cușca și așa mică, a devenit neîncăpătoare. Cînd este soare, în ușa apar șase boticuri albe și negre care așteaptă să le dau mîncare.

Peste puțin timp va trebui să mă despart de aceste făpturi care mă latră, îmi mușcă degetele, se vîră sub haină mea căutînd căldură. Am găsit cîte un stăpîn pentru fiecare și sper, din toată inima, să-i iubească tot atît de mult cît îi iubesc și eu.

Ileana Afloarei

MAMA

Mama este ființa cea mai apropiată de noi. Ea întruchipează dragoste nesfîrșită, căldură, zîmbet, bunătate, iertare, povață, exemplu...

Mi-e nespuse de dragă; mi-e scump chipul ei blînd, ochii ei plini de bunătate, frumusețea ei.

Este la fel ca ziua bună, ca apa lină, ca o grădină în floare. Muncește cu „mîinile ei de catifea“ din zori și pînă-n seară, dar mîinile nu obosesc pentru copiii ei.

De ziua ta, un buchet de crizanteme albe este prea puțin să-ți dăruiesc, dar îți ofer poezia, sufletul și prietenie.

„O consoană și-o vocală
Repetate-armonios
Dau cuvîntul cel mai dulce,
Mai iubit și mai frumos,
MAMA.“

Andreea și Oana, clasa I A

COGITO, ERGO SUM !

INTERVIU CU DOMNUL CONFERENȚIAR DOCTOR
GHEORGHE MAFTEI DE LA FACULTATEA DE FIZICĂ
A UNIVERSITĂȚII „AL. I. CUZA” IAȘI

Borca. În acest spațiu binecuvântat de zodia „Baltagului” ați trăit câțiva ani. Deci, cine sunteți, domnule profesor Maftei?

Stimată redacție,

Răspund cu mulțumiri și cu plăcere întrebărilor pe care ați avut amabilitatea să mi le adresați.

Sunt tentat să răspund precum Ion Creangă în amintirile sale din copilărie. Dar nu îndrăznesc. Și eu mă întreb din ce în ce mai des: ce sunt? cine sunt? Sunt de fapt o permanentă întrebare ce așteaptă un răspuns. Fizica îmi spune, zîmbind, că mă regăsesc în faimoasa și profunda formulă $E=mc^2$.

Inima îmi spune că sunt o lacrimă de iubire, iar rațiunea îmi spune că nu voi ști niciodată cine sunt.

Ați terminat liceul la Borca. Considerați că dascălii de atunci au fost călăuza carierei dumneavoastră profesionale?

Da, dascălii mei și colegii mei de atunci au fost călăuza mea profesională. Dascălii m-au învățat iar colegii m-au stimulat în a-mi găsi ceea ce numim, deseori, drumul în viață.

Printre amintirile dumneavoastră sălășluiesc și unele legate de spiritul locului? Plăcute? Triste?

Îmi este greu să înțeleg ceea ce se numește spiritul locului. Este acest spirit o atmosferă ce înseamnă spațiul geografic, epoca trăită, felul de a fi al locuitorilor, tradițiile, dorințele și așa mai departe. Toate acestea sunt de fapt limitele noastre. Și este

greu de depășit aceste limite. Amintirile plăcute au rămas. Cele triste s-au estompat. În condițiile relativ normale, puține ar trebui să fie momentele triste ale unui licean, pentru că liceanul trăiește într-o lume a lui, deosebită de lumea omului matur. Răzbește uneori câte un vuiet din lumea de afară, dar trece repede ca o ploaie de vară...

Cum vă simțiți acum, după ce a trecut o „viață de om”?

Neliniștit, așa mă simt. Credeam că după o „viață de om”, cum vă exprimați dumneavoastră, voi găsi răspunsuri clare la nenumăratele întrebări ce mi le-am pus sau care mi-au fost puse. Nicidecum. „Acesta poate ca să știe / Cum este viața, cum câtă să fie?” se întreabă poetul nostru național Mihai Eminescu, și el se întreabă pentru noi toți. Nu aș dori ca viața să reprezinte o succesiune de deziluzii a căror intensitate și frecvență crește cu vârsta.

Domnule conferențiar doctor Maftei Gheorghe, vă mulțumim din suflet că ați răspuns întrebărilor noastre! Vă dorim multă, multă liniște și sănătate și pentru final dacă purtați vreun gând tinerei noastre reviste școlare?

Să fie tînără! Să exprime corect și coerent puritatea aspirațiilor tinerei generații. Să fie alături de tineri, să-i încurajeze, să-i susțină, să-i privească înainte, să exprime entuziasm și să aibă încredere în tineri. Totdeauna aceștia au reprezentat viitorul.

IAȘI, 27 noiembrie 1995

HISTORIA VITA MEMORIAE EST !

INTERVIU CU DOMNUL CONSTANTIN CODRESCU

Stimate Domnule Codrescu, vă rugăm să ne spuneți câteva lucruri despre începuturile școlii din Borca și despre începuturile carierei dumneavoastră de dascăl.

Ce condiții de învățământ existau?

Cum vi se păreau elevii atunci? De-a lungul carierei ați constatat o degradare a comportamentului și a modului de instruire la elevii dumneavoastră?

Ați avut elevi eminenți de a căror

ascensiune socială să vă bucurați? (după terminarea școlii?)

Cum era organizat timpul liber al elevilor?

Știm că școala Borca avea un anumit renume. Au existat și câțiva mari profesori. Vă rugăm să dați câteva nume.

De ce credeți că astăzi elevii nu mai găsesc o motivație în a urma școala? Foarte mulți, deși au condiții materiale, se mulțumesc

cu 8-10 clase.

Dacă mai doriți, să ne mai spuneți ceva, sau să faceți o urare revistei noastre...

Vă mulțumim, Doamne Codrescu și vă dorim sănătate și liniște sufletească.

După informațiile luate de la fostul director al școlii, Constantin Popovici, școala Borca a luat ființă în anul 1855/56, având ca prim învățător pe un domn cu numele de Vasiliu, apoi un altul Arsinte (era din Pîr. Cîrjei) și din 1898 pe învățătorul Popovici Constantin cu soția, tot învățătoare. Școala a funcționat cu 2 posturi pînă după primul război mondial, apoi cu 3, 4 și 5 posturi pînă după al doilea război mondial, după care școala a funcționat cu mai multe posturi, avînd clase de la I-VII, pînă în 1953, data înființării liceului cu denumirea de „Școala medie de 10 ani”, apoi liceu cu 12 clase cu secția reală și umană, liceul purtînd numele marelui scriitor „M. Sadoveanu”. Înființarea acestui liceu, în cea mai mare parte mi se datorește mie (fără să mă laud), care am pus piciorul în prag, chiar și atunci cînd regiunea Bacău, a vrut să-l dea Bicazului. Cariera de dascăl am început-o în anul 1928, dar nu în com. Borca, unde am venit abia în anul 1935, ca învățător, apoi ca profesor suplinitor de limba română și director, iar din 1953 cînd s-a înființat liceul, am funcționat un an ca director și apoi ca director adjunct, pînă în anul 1965, cînd am ieșit la pensie.

La început școala a funcționat în case particulare, apoi într-o sală dată de fostul hotel Borca, sală care în prezent este sala de gimnastică a liceului. Înainte de primul război mondial, Administrația Domeniului Coroanei a clădit și dat în folosință o școală cu 2 săli de clasă. În timpul războiului școala a ars. Apoi, tot Administrația Domeniului Coroanei a construit un alt local de școală, care există și astăzi - școala veche - la care cu cîțiva ani în urmă i s-au mai adăugat cîteva săli de clasă. Înființîndu-se în anul 1953, Școala Medie, localul școlii a devenit neîncăpător, fapt pentru care, directorul școlii Codrescu Vasile, s-a zbatut pentru o clădire care să corespundă cerințelor liceului. S-a obținut aprobarea pentru construirea unui local nou, la care timp de 3 ani, directorul școlii Codrescu Vasile a fost diriginte de șantier beneficiar. Apoi după multe stăruințe și demersuri, am obținut clădirile de la Ocolul Silvic Borca, în care au funcționat și funcționează și în prezent dormitoare, sufrageria, bucătăria, biblioteca, săli de clasă și atelier pentru lucru manual. Tot prin multă stăruință - fiindcă comuna nu era racordată la sistemul național energetic - am obținut de la regiunea Bacău un grup electrogen, pentru

iluminatul școlii. O greutate, o întîmpinam din partea părinților care socoteau că 4 clase primare sunt suficiente, fapt pentru care a trebuit să mă deplasez la școala din comună și comunele învecinate pentru a discuta cu directorii și cu părinții, în special cu cei care aveau copii buni, să-i lase să urmeze școala medie. Ca activitate culturală, m-am luptat și am obținut transferul Căminului Cultural din comuna Ceahlău - care între apa lacului de acumulare - la Borca, unde eram de mulți ani director onorific.

În timpul cît am fost învățător și director, elevii erau cumuți, disciplinați, respectuoși.

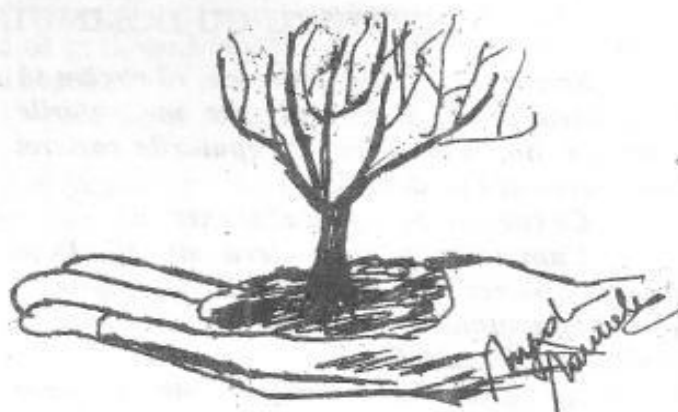
Cojocaru Constantin - fost diplomat; Nastasă Valentin - doctor; Nastasă Dumitru - farmacist; Horițu Elena - doctor; Coroamă Elena - profesor; Maței Alexandru, Maței Gheorghe - prof. univ.; Peptănariu Mihai - prof. univ.; Ruseanu - prof. univ.; Manea Ioan - doctor; Cojocaru Vasile - profesor și mulți alții pe care nu-i știu.

Timpul liber, elevi și-l petreceau cu lecturi particulare, de două ori pe săptămînă mergeau la film și la unele ședințe.

Mari profesori: Gheorghe Cicerone, Mihăilescu Haralambie, Popa Valeriu, Florea Vasile, Prado Ioan, Țăranu Alexandru. Datorită activității corpului didactic, elevii absolvenți erau printre primii din raion și regiune chiar, cînd se prezentau la examenul de bacalaureat.

Nu vă pot spune nimic, deoarece am rupt de mult legătura cu școala și mai ales cu tineretul, iar de doi ani, din cauza sănătății, am rupt legătura cu cea mai mare parte din locuitorii comunei. Eu nu mai pot ieși ca să-i întîlnesc și deci o parte din ei m-au uitat, chiar și acei pe care mi-au fost dragi, chiar și acei pe care i-am ajutat și îndrumat.

Revistei pe care o întemeiați îi urez viață lungă, plină de articole și poezii cît mai frumoase, iar celor care o scriu, multă sănătate.

DINTRE SUTE DE CARTARGE

PRIMĂVARA

Primăvara a sosit
Chiar aici la munte.
Cu ghiocei, cu flori,
Și iarbă verzuie.

Copacii au înmugurit,
Și zăpada s-a topit;
De acum avem doar soare
De aici până la mare.

Păsările cântă vesel
Ori și unde s-ar afla
Fiindcă primăvara a sosit
Și toate se vor revedea.

Animalele lăioase
Vor ieși la pășunat.
Și rațele pe lac
Vor face: mac, mac, mac.

CÎRJĂ ANA-MARLA
cls. a IV-a Mădei

IEPURELE ȘI VULPEA

Pe meleaguri îngălbenite,
Cu mustățile ciulite,
Stă un iepuraș
Mic și drăgălaș.
Din desiș apare-o vulpe
Cu o plasă de prins iepuri
Fuge iute iepurașul
Fuge vulpea după el.
Vai de el!

Dar de-odată-n depărtare
Se aude un lătrat
Vin dulăii de pe coastă
Pe-nserat.
Lângă ei stă vânătorul
Cu o pușcă mare-n spate
Vai ce fuge cumătrița!
Vezi, surate?

BUDĂI STELIANA
cls. a IV-a Mădei

BUN VENIT

Primăvara a sosit
Cu alai de floricele
Și pe câmpul înverzit
Se văd viorele.

Rândunica a sosit
Și cântă voioasă
Ghiocei au înflorit
Primăvara a sosit.

Iar zăpada multă, multă
Se transformă-n apă
Lăsând să se vadă iar
Iarba mătăsoasă.

Bun venit zicem și noi
Primăvară bună
Te iubim, te iubim
Zâna cea străbună.

RUSU RALUCA
cls. a IV-a Mădei

NOTELE FERMECATE

Do este o pasăre,
Re este un fluture,
Mi este un copilaș.
Fa a fost cândva golaș
Sol solistă drăgălașă
La este un îngerăș
Si sirenă ce înoată,
Do bunicului nepoată
Opt note sunt în total,
În muzică se cântă-n val.

ȚICU DORINA
cls. a IV-a Mădei

numai patru sau cinci ore de lucru, nu pierdeau nici o secundă. În vremea aceasta a sosit în clasa noastră un greieraș. Avea multe lacune, dar lui nu-i păsa. Cânta și dansa fără a se gândi că se apropie vacanța mare. Suratele insecte nu s-au încumetat să-l poftescă să muncească și el cu spor. Și astfel, pentru că n-au fost unite furnicile, în a-l sfătui să-și facă datoria, povestea lor s-a sfârșit trist. Înaintea vacanței mari s-au trezit cu încă un corigent pe care ar fi putut să nu-l aibă. Dar au învățat pentru viitor că sfatul cel bun e binevenit dacă îl dai la timpul potrivit.

BUDĂI STELIANA, cls. a IV-a Mădei

GHIOCCELUL

S-a sculat de dimineață
Printre fire de verdeață
Prăpădit ca vai de el,
Îndrăgitul ghiocel.

Sărăcuțul ghiocel
Râde soarele de el,
Dar l-ajută mult să crească,
Printre frunze să răzbească.

Dup-o iarnă-ndelungată,
El vestește-n lumea mare
Prea cinstită sărbătoare:
„Primăvara a sosit!”

TUDOSĂ SIMONA
cls. a IV-a Mădei

FURNICILE ȘI GREIERAȘUL

Uriășul
policandru al cerului își
aprindea una câte una
luminile. Coborând pe o
rază de lună, visul a început
să se depene: clasa noastră
era parcă un mușuroi de
furnici în care era o
circulație, o forfotă, care
zgomotoasă ar fi fost
asurzitoare. Furnicile se
grăbeau printre obiecte să
folosească cât mai bine
orele anului școlar. Unele
studiau pe tărâmul mirific al
cifrelor, altele alergau,
veneau, se duceau în țara
lecturii. Ele știau că n-au

DACIA PE GLOBUL PĂMÂNTESC LA 1590

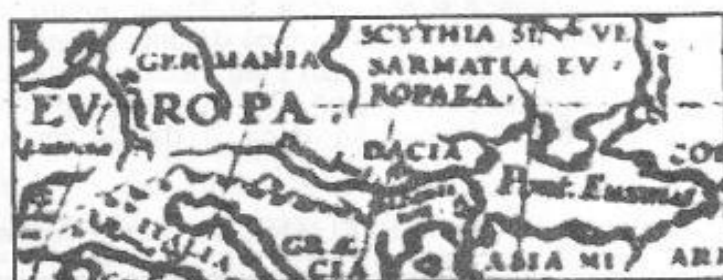
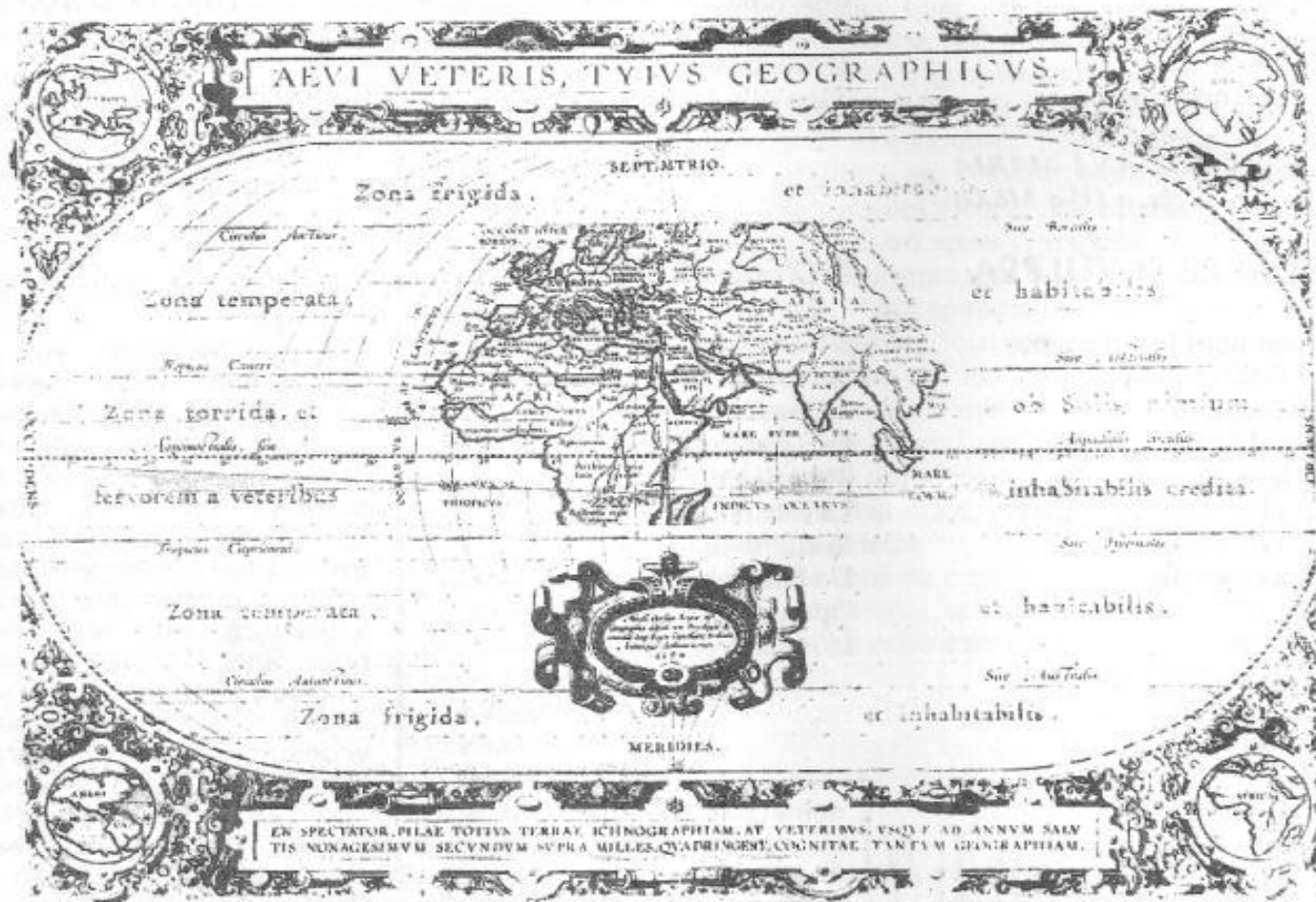
De-a lungul timpului, începînd cu Ptolemeu, numeroși cartografi celebri au încercat să schițeze realitatea etnogeografică a unor popoare sau a lumii întregi. La început, mai stîngace, apoi - o dată cu perfecționarea mijloacelor de cunoaștere - hărțile capătă un contur tot mai precis, apropiindu-se de cele de astăzi.

Secolul al XVI-lea a cunoscut diverși cartografi, dar cel care s-a impus cu autoritate atît prin meticulozitatea cunoștințelor, cît și prin exactitatea și măiestria execuțiilor cartografice a fost celebrul flamand Abraham Oertel - latinizat Ortelius (1527-1598) supranumit „Ptolemeu al secolului al XVI-lea”. Recent a fost descoperită o hartă a globului pămîntesc mai puțin cunoscută. Pe monograma ei este înscris anul 1590 și numele lui A. Oertel. Harta este realizată color și bogat ornamentată cu motive geometrice și vegetale. Continentul european apare pe un fond verde. Sînt menționate o serie de țări ca: Italia, Hispania (Spania), Galia (Franța), Germania, Grecia, Rusia. În ceea ce privește țara noastră se observă că este suprapus cu litere mari, peste spațiul care cuprinde cele trei țări românești, cuvîntul Dacia, anticipînd parcă: „secolul Unirii” lui Mihai Viteazul. Este pentru prima dată în adevăratul înțeles al cuvîntului, cînd pe o hartă a globului pămîntesc apare numele țării noastre.

Un exemplar similar se păstrează la Biblioteca Universității din Amsterdam.

Această hartă constituie un important document istorico-geografic și în același timp o importantă mărturie a prezenței în conștiința europeană a poporului român în spațiul său etnic: carpato-danubiano-pontic.

Prof. IONIȚĂ DUMITRU-BISTRIȚA

Înfrățirea BARJAVEL - BORCA

Înainte de decembrie 1989, satele românești erau supuse așa-zisei sistematizări, acțiune menită să zdruncine statornicia țaranului român. În acest context a luat naștere organizația OPERATION VILLAGES ROUMAINS, cu sediul la Bruxelles, care și-a propus să înfrățescă sate românești cu așezări din țările Europei Occidentale.

Prin această organizație s-au stabilit trainice legături de prietenie între Borca și Nyons, mică așezare provensală, patrie a soarelui și măslinului.

O formă de manifestare a acestor relații este intensă corespondență dintre elevii Liceului „ROUMANILLE” și a colegiului „Barjavel”, unde fînțează Clubul „ROUMANIE”, și elevii din Borca.

În mai 1993, circa 40 de elevi francezi însoțiți de profesorii lor ne-au fost oaspeți timp de 5 zile. Redăm mai jos, în original, câteva impresii primite după întoarcerea lor în Franța.

Ileana Afloarei cls. a X-a

DE BARJAVEL A BORCA Impressions

TU DIS: NYONS
ET DEJA
UNE BRANCHE D'OLIVIER COURBÉE
SOUS LE POIDS
DE SES FRUITS BRILLIANTS, T'OFFRE LA
SANTÉ

JE DIS BORCA
ET DEJA
L'OURS BRUN DES FORETS DE SAPINS
ABANDONNÉ
SES TRACES PROFONDES DANS LA NEIGE
VIERGE.

TU DIS: NYONS
ET DEJA
DANS LA NUITS LA VILLE ILLUMINÉE
POUR NÖEL
VEILLE SUR SON PEUPLE ENDORMI.

JE DIS: BORCA
ET DEJA
L'AYGUES PROVENÇALE ET LA
ROUMAINE BISTRITSA
SE CROISENT DANS MES REVES DE PAIX.

JE DIS: NYONS
ET DEJA
JE VOIS BORCA TOUT PRES DE MOI

Mon premier souvenir de Roumaine. C'est l'accueil des gens de Borca. Cela m'a beaucoup étonnée qu'ils nous offrent tant de fleurs, mais c'était vraiment sympa. Et puis ils avaient l'air tellement heureux de nous voir! On aurait dit que nous étions des personnages très importants. Je crois qu'ils sont très généreux. Ils ont fait beaucoup pour nous.

Mon deuxième souvenir. C'est que j'ai été étonnée de voir tant d'animaux en liberté dans les rues, de partout! Et les charrettes aussi étaient très belles. J'aurais bien aimé monter sur l'une d'elles.

Mon troisième souvenir. C'est la balade à pied que nous avons faite jeudi. La nature était vraiment très belle. On aurait eu envie de se rouler dans l'herbe tellement elle semblait douce! Nous avons même bu l'eau d'un petit ruisseau, sous les sapins de la forêt...

DECOUVERTE DE LA REALITÉ

En surface, pour beaucoup, la Roumaine est un pays dans l'ombre, les gens ici en ont une idée fautive.

Mais il faut y aller pour découvrir son véritable aspect et pour moi, aujourd'hui je peux le dire, la Roumaine est une source de beautés. Les gens ont un cœur plein de bonté, les yeux pétillants de gentillesse; les paysages sont merveilleux et joyeux avec leurs ruisseaux, les oiseaux et les fleurs de mille couleurs.

La Roumaine est un tableau représentant les plus belles choses de la vie, et je vous conseille de la visiter.

Pour la remercier de tout ce qu'elle a fait pour moi, je ne peux que l'aimer!

CLUB ROUMAINE.
COLLEGE BARJAVEL

O FAMILIE DE COPACI

Îi găsesc numai după ce am traversat o câmpie dogorită de soare.

Ei nu stau la marginea drumului, din cauza zgomotului. Locuiesc pe câmpuri pustii, deasupra unui izvor știut numai de păsărele.

De departe, par de nepătruns. Dar, de îndată ce mă apropii, trunchiurile lor se răresc. Mă întâmpină cu prudență. Pot să mă odihnesc, să mă răcoresc, dar ghicesc că mă examinează cu atenție și nu au încredere în mine.

Ei trăiesc într-o familie, cei mai în vârstă în mijloc, iar cei mai mici, cărora abia le-au apărut primele frunze, sînt împrăștiați, fără să se îndepărteze totuși, niciodată.

Ei mor greu și își păstrează morții în picioare, pînă ce se prăbușesc în țărîna.

Se mîngîie cu crengile lor lungi, pentru a se asigura că sînt toți acolo, precum orbii. Gesticulează plini de manie dacă vîntul suflă să-i smulgă din rădăcini. Dar între ei nu există nici o dispută. Întotdeauna se înțeleg.

Simt că ei trebuie să fie adevărata mea familie. O voi uita repede pe cealaltă. Acești copaci mă vor adopta încetul cu încetul și, pentru a merita acest lucru, învăț ceea ce trebuie să știu: Știu deja să privesc norii ce trec
Știu de asemeni să stau liniștit
Și aproape că știu să tac.

Traducere de Afloarei Elena, clasa a X-a B

IERUSALIM: UN ORAȘ DE TREI ORI SFÎNT

Imaginați-vă un oraș în care trei zile pe săptămînă sunt consacrate lui Dumnezeu, un oraș în care viața este ritmată de rugăciuni. Între vineri și duminică, musulmanii, evreii și creștinii merg în inima vechiului oraș pentru a se ruga.

Vineri este o zi sfîntă pentru musulmani: în această zi credincioșii musulmani se întîlnesc în marea moschee.

Vineri seara începe și ziua sfîntă a Evreilor: goarna rituală anunță începerea sabatului, ziua de odihnă obligatorie consacrată lui Dumnezeu. Pînă sîmbătă seara orice activitate încetează.

Duminica, clopotele bisericilor încep să bată puternic. Creștinii se duc în orașul vechi pentru a asculta slujba în arabă.

Evreii: Religia evreiască a fost prima din lume care a crezut în Dumnezeu unicul. Potrivit Bibliei ebraice, strămoșii poporului evreu au cucerit pămîntul pe care Dumnezeu i-l promisese lui Avraam: Palestina. Dumnezeu a dat apoi cele zece porunci (sau „Plăcile legii”) lui Moise. În anul 18 î.Hr., regele Irod a construit un templu somptuos cu 10.000 muncitori și 1.000 preoți. Acest templu, considerat ca una din minunile lumii, va fi distrus de cuceritorii romani în anul 70 d. Hr. Astăzi, n-a mai rămas din acest templu decît „zidul Plîngerii”.

Creștinii: Pentru creștini, Iisus din Nazaret este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care s-a făcut om pentru a lua parte la viața oamenilor.

În anul 28 sau 29, Iisus împreună cu evreii evlavioși se îndreaptă spre Ierusalim pentru Paștele evreiesc. Cuvintele lui atrag mulțimea dar îi neliniștește pe preoții evrei și pe romanii care ocupaseră Ierusalimul. Cu două zile înainte de Paște, Iisus moare crucificat. Mormîntul este regăsit gol. Iisus a înviat.

Foarte repede, creștinii vin la Ierusalim pe meleagurile unde trăise Hristos. Pe locul presupus a fi mormîntul său, s-au clădit biserici. Pelerinii vin puhoi, Ierusalimul se acoperă de mănăstiri.

Musulmanii. Ca și evreii și creștinii, musulmanii spun că sunt descendenții lui Avraam, ei cred într-un singur Dumnezeu și îl recunosc pe Moise și pe Iisus.

După Mecca și Medina, Ierusalimul este al treilea oraș sfînt al Islamului. Se povestește că profetul Mahomed a fost luat de un cal înaripat înainte de a fi ridicat în Paradis.

Pe locul fostului templu evreu se ridică două sanctuare musulmane: marea și magnifica moschee. „Domul Stîncii”. Cupola de aur a acestui dom adăpostește stîncă înaltă pe care se spune că Avraam i-a oferit lui Dumnezeu fiul său în sacrificiu.

Acolo, Mahomed va reveni în ziua judecării de apoi.

*Traducere din lb. franceză din rev. „OKAPI”,
Chihaia Ana-Maria, cls. a X-a C
Prelucrare: prof. Petronela Caia*

INDIA ÎN TREI IPOSTAZE

1. GANGELE - FLUVIUL SACRU

Gangele este fluviul sacru al Indiei. El trezește pretutindeni, pe cei 2700 km ai cursului său, flăcările credinței.

Milioane de pelerini vin din toată India, uneori străbătind pe jos cei 2000 km așa cum au făcut moșii și strămoșii lor „pentru a-l adora, pentru a muri lângă el.” Considerat a fi fluviul-zeiță coborât din cer, el îndepărtează toate greșelile și spală toate relele pentru că este cerul coborât pe pământ, de aceea a face o baie în Gange înseamnă a te scălda în cer. Bărbați și femei se scufundă de trei ori în apă, zicînd: „Glorie mamei noastre Ganga.” Nu exista rugăciune pe tot cuprinsul Indiei care să nu conțină recunoștința față de fluviu și binecuvîntarea pe care oamenii o cer de la el.

În fiecare casă indiană se păstrează cu mare grijă un flacon sau un mic recipient cu apă din Gange adus de prieteni, rude sau de pelerini din familie. Este considerat o apă purificatoare, de aceea se varsă o picătură în gura celor ce sînt pe patul de moarte.

2. ÎNTELEPȚII SADHOU - RĂTĂCITORI AI INDIEI

Sadhousii sînt asceți, săraci, respectă oamenii și natura, rătăcesc în căutarea Adevărului și a lui Dumnezeu. Ei nu au aproape nimic. Poartă veșminte fără cusături, au cu ei un vas pentru mîncare și uneori o cuvertură. Uneori, își acoperă corpul cu cenușă.

Ei respectă cu strictețe niște reguli: merg singuri și nu vorbesc decît dacă sînt întrebați; merg desculți, nu dorm pe paturi, nu stau într-un sat mai mult de o noapte și într-un oraș mai mult de 5 nopți cu excepția perioadei musonului cînd se pot adăposti într-o mănăstire mai mult timp.

Înțeleptul care renunță la fericirile materiale pentru a medita, este respectat de populație. Sînt priviți cu onoare și respect, iar cînd un astfel de înțelept intră într-un sat, pentru aceștia (săteni) este o binecuvîntare să-i întâlnească și o datorie să-i hrănească. Sosirea

unui sadhou este pentru toată populația așezării un mare eveniment.

3. LUPTĂTORII LĂPTARI DIN INDIA

Ei fac parte dintr-o populație din nordul Indiei și alcătuiesc o castă a luptătorilor care se închină zeului Krishna care, spune legenda, a fost crescut de vaci. În rîndul acestei populații, laptele este considerat un afrodisiac, generator de sănătate, elixir al tinereții, înzestrat cu o putere naturală, hrană a zeilor și deci, a brahmanilor din castele înalte.

Iată de ce consumul de lapte se pare că dă forță acestor luptători.

În mediile înstărite, laptele este rezervat pentru alimentarea băieților. Fetele nu au acest drept.

Luptătorii lăptari se antrenează la Benares (Varanasi), unul dintre cele șapte orașe-sacre ale hinduismului, situat pe Gange. Un sfert din populația orașului, care numără un milion de locuitori, aparțin castei luptătorilor lăptari.

Ringurile pentru antrenament, numite akhara sînt acoperite cu un amestec de pământ, iaurt, unt și frunze ale arborelui nim. Acest arbore este nelipsit de pe lângă ringurile de întreceri, deoarece are renumele că alungă cobrele care vin atrase de mirosul laptelui.

În timpul cînd nu participă la întrecerile numite kusti, luptătorii lăptari vin cu barca încărcată cu bidoane de lapte pentru a le vinde în Benanares. Laptele provine de la bivolițe, care cu cît stau mai mult în apă, cu atît dau producție mai mare (12 kg lapte pe zi) sau de la vaci (5 kg lapte/zi).

Prof. MARIA LUNGU

PROFESORUL IDEAL

„Un suflet bun, în care să avem și noi un loc”.

Pentru mine profesorul ideal ar fi un tânăr brunet, cu ochii negri; și aspectul fizic contează, nu-i așa? Acest tânăr trebuie să aibă un suflet bun în care să avem și noi un loc, chiar dacă nu sîntem întotdeauna silitori și disciplinați. Aș vrea ca el să aibă simțul umorului și... la orele lui să rîdem mult.

Solescu Cristina, clasa a VIII-a A

„Multă înțelegere și răbdare”

Profesorul ideal este cel care are multă înțelegere și răbdare cu toți elevii, mai ales cu cei care întâmpină dificultăți la învățatură. Să le explice lecția încă o dată dacă n-au înțeles-o și să le mai acorde o șansă în plus la sfîrșitul anului pentru a promova clasa.

Gâlbează Dumitrelea, clasa a VIII-a A

„Să nu înjosească elevii”

Profesorul ideal trebuie să fie o persoană în vîrstă, care să aibă experiență. Aș vrea ca el să iubească muzica clasică, să-i placă să călătorească mult și să fie sever cînd elevii devin insuportabili, dar să nu înjosească elevii.

Andrieș Vasilica, clasa a VIII-a A

„Să fie o mică enciclopedie”

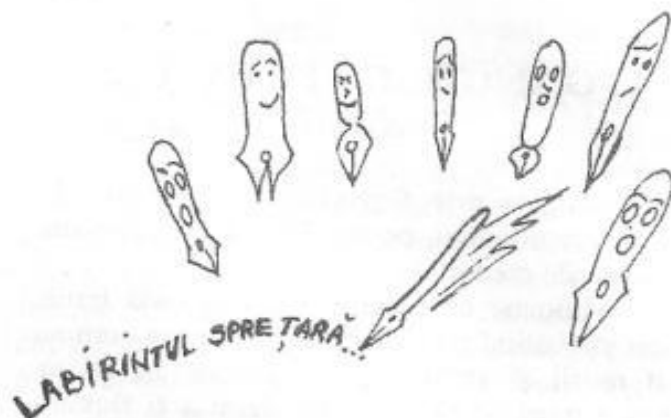
Profesorul ideal este cel care se face înțeles de toți elevii și are răbdare să le explice lecția din nou. De asemeni, profesorul meu ideal trebuie să știe multe lucruri, nu numai din specialitatea lui, ci și din alte domenii, astfel încît să fie o „mică enciclopedie”.

Gâlbează Vasilica, clasa a X-a A

„Să fie un prieten pentru elevi”.

Profesorul ideal ar fi cel care știe să impună respect, fără că aceasta să inspire teamă sau ură din partea elevilor. Trebuie să știe să-și facă orele atractive. Să fie apropiat de elevi, să se implice în problemele lor, să-i ajute să-și aleagă drumul potrivit în viață, să fie un prieten pentru elevi.

Afloarei Elena, clasa a X-a B

„Să ne ajute în alegerea meseriei”.

Ca orice elev de vîrstă mea, mi-aș dori să am un profesor care să nu ne predea, iar cunoștințele să apară din senin, la fel ca și notele. Dar, dacă mă gîndesc la viitorul meu, trebuie să accept ca profesorul ideal să ne învețe cît mai multe lucruri interesante pentru examenele ce ne așteaptă. Să ne ajute în alegerea meseriei. Să glumească la ore pentru a nu sta tot timpul încordați.

Anastasiei Alina, clasa a VIII-a A

Cred că un stil democratic de predare, care să dea mai multă libertate de exprimare elevilor, ar fi suficient ca un profesor să poată fi numit ideal. Un alt atribut: ar trebui să fie și înțelegător.

Cozma Aura, clasa a X-a C

Mi-aș dori ca profesorul ideal să fie în cea mai mare parte sever, dar nu prea tare, să fie înțelegător, foarte apropiat de noi, să nu existe diferențe. Să putem avea încredere, să ne fie ca un consilier căruia să-i povestim unele momente grele din viața noastră.

Arman Alina, clasa a X-a C

Profesorul ideal este cel care permite elevului să-și exprime propriile idei și nu este obligat să-și însușească ideile altora. Cred că fiecare profesor poate fi ideal, dar pentru aceasta trebuie să se apropie mai mult de elevi (pentru a se cunoaște reciproc mai bine) în afara orelor de curs, în excursii sau reuniuni la care să participe profesori și elevi.

Balan Cecilia, clasa a X-a A

DE PRIN TEZE ȘI EXTEMPORALE...

- Germanii erau un popor eurasiatic. Ei aveau conducător pe fiul lui Burebista.
 - Germanii locuiau în colive.
 - Orașele indiene, porturi la Marea Mediterană, au decăzut.
 - Găina se înmulțește prin mâncare.
 - Iepurele făcea salturi mortale.
 - Un vector se caracterizează prin forța lui politică.
 - Inerția este un corp care se pune într-o „mensula“.
 - În urma bătăliei de la Leipzig, Napoleon a fost înfrânt și s-a predat englezilor care l-au exilat în insula Elba din Marea Britanie.
 - Merele mișună prin copaci.
 - Eu m-am străjuit să învăț.
 - Corpurile se pot electriza prin „degluțiție“ (adică inducție).
 - Revoluția din Anglia a izbucnit pentru că regele Carol I făcea diferite petreceri și discotecii.
 - Imperiul macedonean era condus în acest timp de Ștefan Macedon sau Ștefan cel Mare.
 - Limpede apă curgea prin copaci.
 - Cine iese cu nasul plin de făină din colivă?
 - Era o vulpe huligană, dar nostimă.
 - Când bate vântul puternic și freacă în stîncă, se numește forța de frecare.
 - Cruciadele erau niște expoziții militare cu caracter religios.
 - A spart un cap de geam.
 - Am jucat tenis de gheață.
 - Curentul electric este un conductor foarte bine dezvoltat.
 - Cruciadele erau niște episcopii militare.
 - La Conferința de Pace de la Paris, României nu i s-a recunoscut statutul de celibatară.
- Doamna, eu nu mai vin la școală pentru că nu am nici un prieten, așa cum avea Donald!!!

DACTILOGRAME

- A fost atât de îndrăgostit de ea, încît a luat-o în călătorie.
- Așezată în vîrfurile unui par, vioara croncănea într-una.

- Avînd aceleași musturi, au băut virtos.
- Am impresia că suferi de mafia persecuției.
- Cum venea seara se așeza sub mătură și adormea imediat.
- Era bine dacă ar mai fi așteptat măgar două zile.
- Ce păcat că netotului meu nu prea-i place cartea.
- Profesorul: Toată lucrarea dumitale este căpiată.
- Banu-i ochiul dragului.
- Fiecare să-și cunoască lungul pasului.
- Nici cal, nici mărar.
- Decît să vezi baiul din ochiul vecinului, mai bine să vezi cîrna din ochiul tău.

ANECDOTE (De-ale lui Gîgă)

- Ce este un termometru? - întrebă profesorul de fizică.
- Un termometru este o sticlă lungă și îngustă, în care se ține febra.
- ***
- Dați un exemplu de lichid care îngheață...
- Apa clocotită.
- ***
- Ce a descoperit Arhimede în baie?
- Săpunul, domnule!
- ***

CÎND SAVANȚII SE RELAXEAZĂ

- Cum funcționează telefonul? îl întreabă o cucoană pe Marconi.
- Închîpuiți-vă un cîine care ar sta cu botul la Londra și cu coada la Roma. Dacă-l tragi de coadă la Roma, el latră la Londra.
- Interesant! Dar ce este telegrafia fără fir?
- Același lucru, dar fără cîine.
- ***
- Micul dejun este servit, zise menajera profesorului Einstein.
- Adu-l aici, sînt ocupat.
- Nu vreau să pășesc ca ieri.
- Adică?
- Ați fost așa de distrat, încît ați scris cu cafea și ați băut cerneala...

De la clasa I adunate

Într-o lecție de la ABECEDAR, era o imagine cu vulpea ce bătea la ușa iepurașului. După discuțiile purtate cu elevii, la un moment dat unul din ei zice:

- Doamnă, eu știu de ce vulpea nu mănîncă pe iepuraș!
- De ce?
- Fiindcă vulpea este femelă și iepurașul mascul!!!

La o lecție de recapitulare, intitulată „Prietenii lui Donald“, după o citire expresivă, una pe roluri și apoi selectivă, unul din elevi răspunde prompt și supărat:

- Doamnă, eu nu mai vin la școală pentru că nu am nici un prieten, așa cum avea Donald!!!

La o lecție de recapitulare a șirului numerelor naturale, un elev din clasa I răspunde:

- Doamnă, de ce ne tot spuneți că este infinit, lung, doar șirul numerelor naturale nu-i din gumă Turbo, să-l întinzi cît vrei?!

În zilele de 10-11.02.1996, în stațiunea Lacu Roșu, schiorii au participat la faza județeană a Campionatului școlar de schi.

Rezultatele au fost pe măsura pregătirii, efectuându-se sub conducerea dl. prof. de educație fizică și sport Pîcu Ioan:

Locul I - schi alpin - Pîcu Andreea-Ioana, clasa a VI-a - Mădei

Locul II - schi alpin - Tofan Nicoleta, clasa a XI-a B, Borca

- schi fond - Nevoie Vasile, clasa a XII-a A, Borca

- schi fond - Leancă Cristina, clasa a XII-a, B, Borca

- schi fond - Pîcu Paul, clasa a IX-a A, Borca

Locul III - schi fond - Botezatu Varvara, clasa a VIII-a, Mădei

- schi alpin - Budăi Vasile, clasa a IX-a A, Borca

APRILIE

1.IV. 1881 - s-a născut Octavian Goga (m. 1938)

5.IV. 1933 - s-a născut Romulus Vulpescu

9.22.IV. 1894 - s-a născut Camil Petrescu (m. 1957)

11.IV. 1858 - s-a născut Barbu Ștefănescu

Delavrancea (m. 1918)

16.IV. 1879 - s-a născut Gala Galaction (m. 1961)

17.IV. 1896 - s-a născut Tristan Tzara (m. 1936)

17.IV. 1895 - s-a născut Ion Vinea (m. 1964)

17.IV. 1935 - s-a născut George Bălăiță

19.IV. 1848 - s-a născut Calistrat Hogaș (m. 1917)

22.IV. 1850 - s-a născut Veronica Micle (m. 1889)

26.IV. 1922 - s-a născut Ștefan Augustin Doinaș

MAI

9.V. 1895 - s-a născut Lucian Blaga (m. 1961)

21.V. 1880 - s-a născut Tudor Arghezi (m. 1967)

23.V. 1871 - s-a născut Garabet Ibrăileanu (m. 1936)

SPONSORUL ACESTUI NUMĂR

S.C. „RABIN CONSUL” IMPEX S.R.L. cu sediul în Borca; Manager Dan Ruscanu, prin magazinul de Metalo-Chimice vă oferă la prețuri avantajoase:

- materiale construcții
 - tablă zincată
 - cuie
- obiecte sanitare
- mobilier

REDACTOR ȘEF: Ileana Budăi

MANAGER GENERAL: prof. Lungu Maria

COLEGIUL DIRECTOR:

prof. Lucia Coșula, prof. Maria Afloarei, prof. Petronela Caia, bibliotecar Camelia Geana

GRAFICA: Manuela Mujdei

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Manuela Tudosia, VIII-a; Vasilica Andrieș, VIII-a;

Ileana Afloarei, X-a; Aura Cozma, X-a; Cătălin Țușianu, XI-a; Magdalena Cîrjă, XII-a;

Concepția grafică a copertii: Ovidiu Muraru

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA